

Acasă

Grigore Vieru

Toamnă târzie
La noi la Lipcani,
Rece ca sfecla de zahăr.
Mă trezesc dimineața
Cu toate lăicerele casei pe mine,
Ostenit de greul lor colorat.
„Mă temeam să nu-ți fie frig”,
Zice mama.
Vin rudele să mă vadă,
Vorbesc în șoaptă afară
Ca la priveghi,
Să nu-mi tulbure somnul
Și țistuiesc pe cei mici
Să fie cuminți.
Mă aplec să le sărut mâna,
Ele și-o smulg îndărăt:
„Nu trebuie...”
Rușinându-se de pământul
De sub unghii și din
Crăpăturile palmelor.
O, neamule, tu,
Adunat grămăjoară,
Ai putea să încapi
Într-o singură icoană.